

Dikter och rim /

Stenbeck, John,

81 A Br.

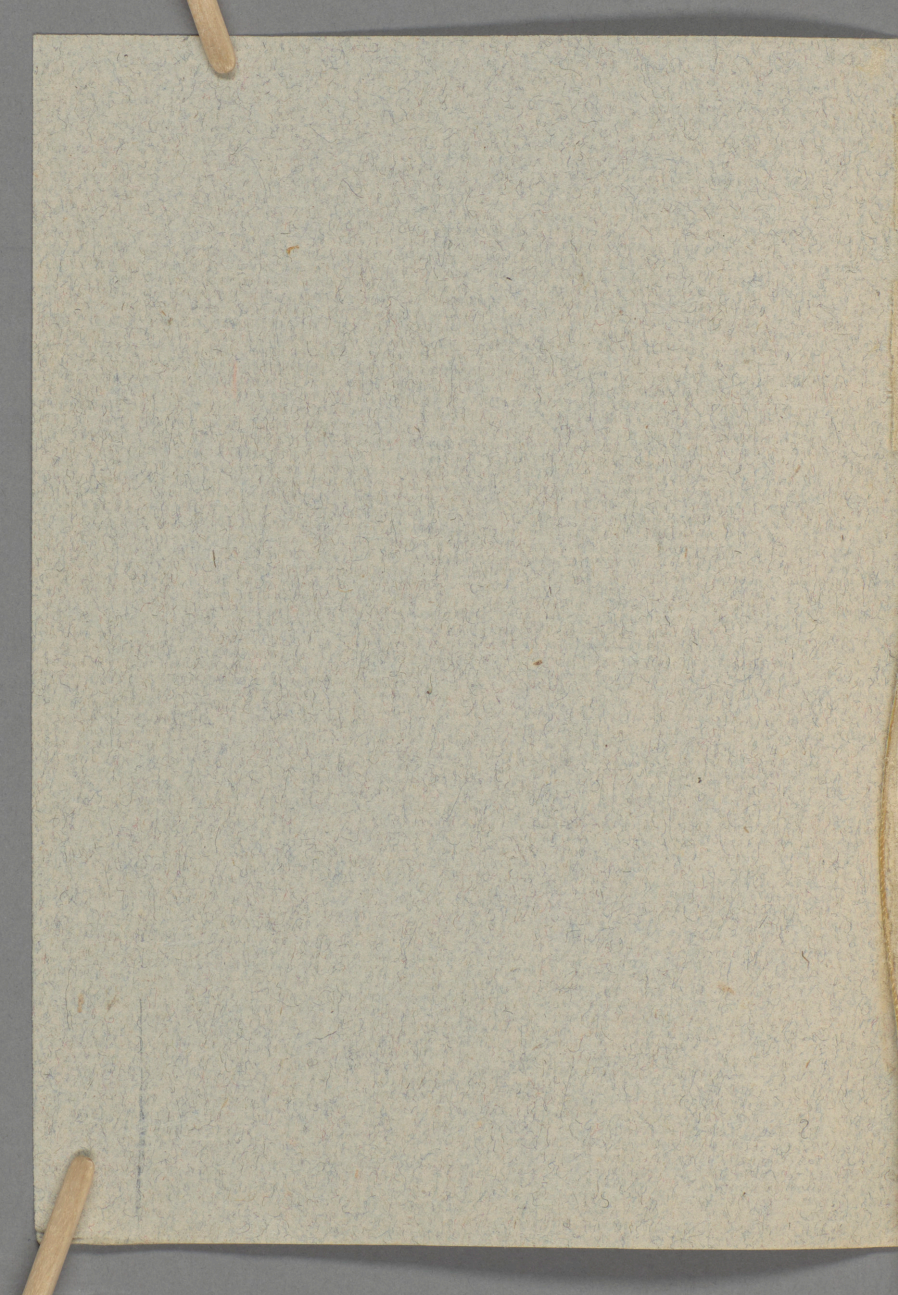
National Library
of Sweden

TENBECK, J. V.

Oct. 9.

(B.)

St. Louis
1910

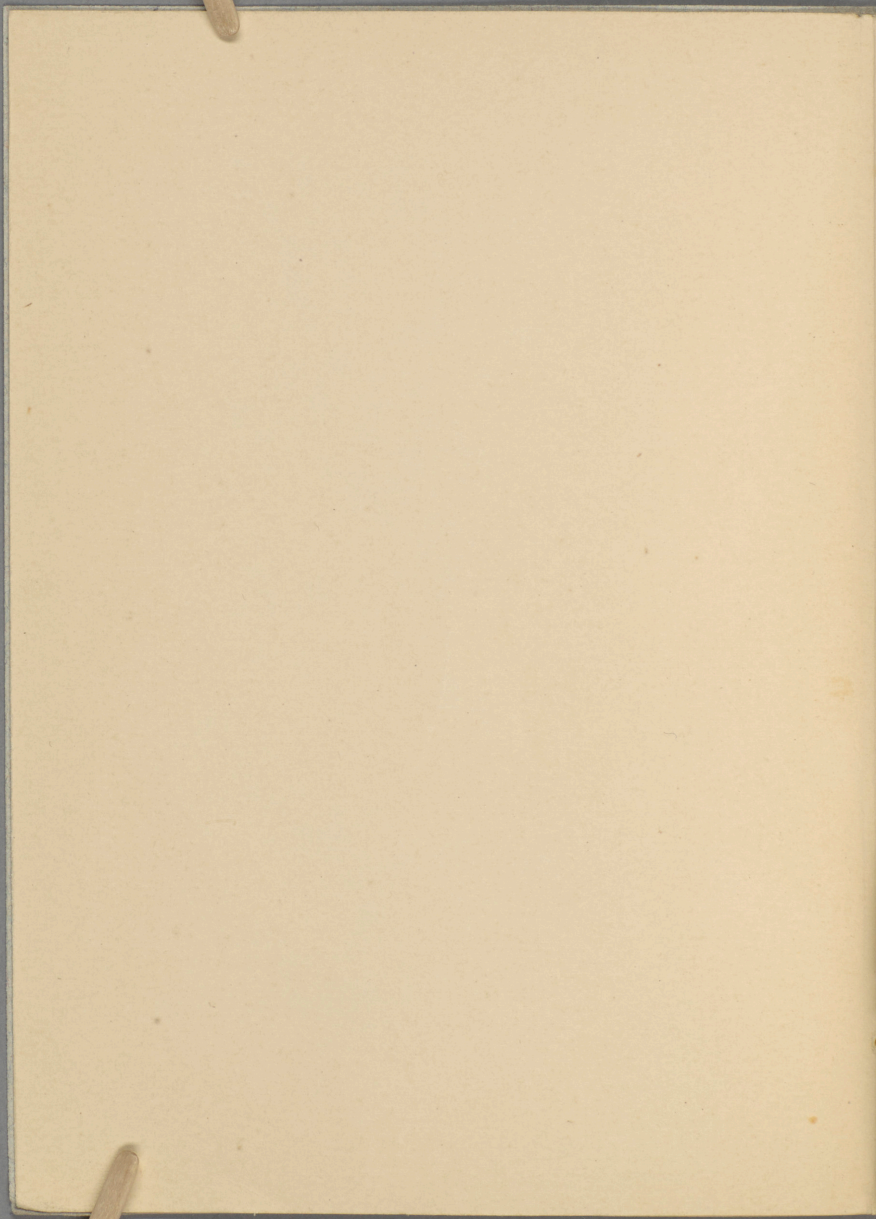

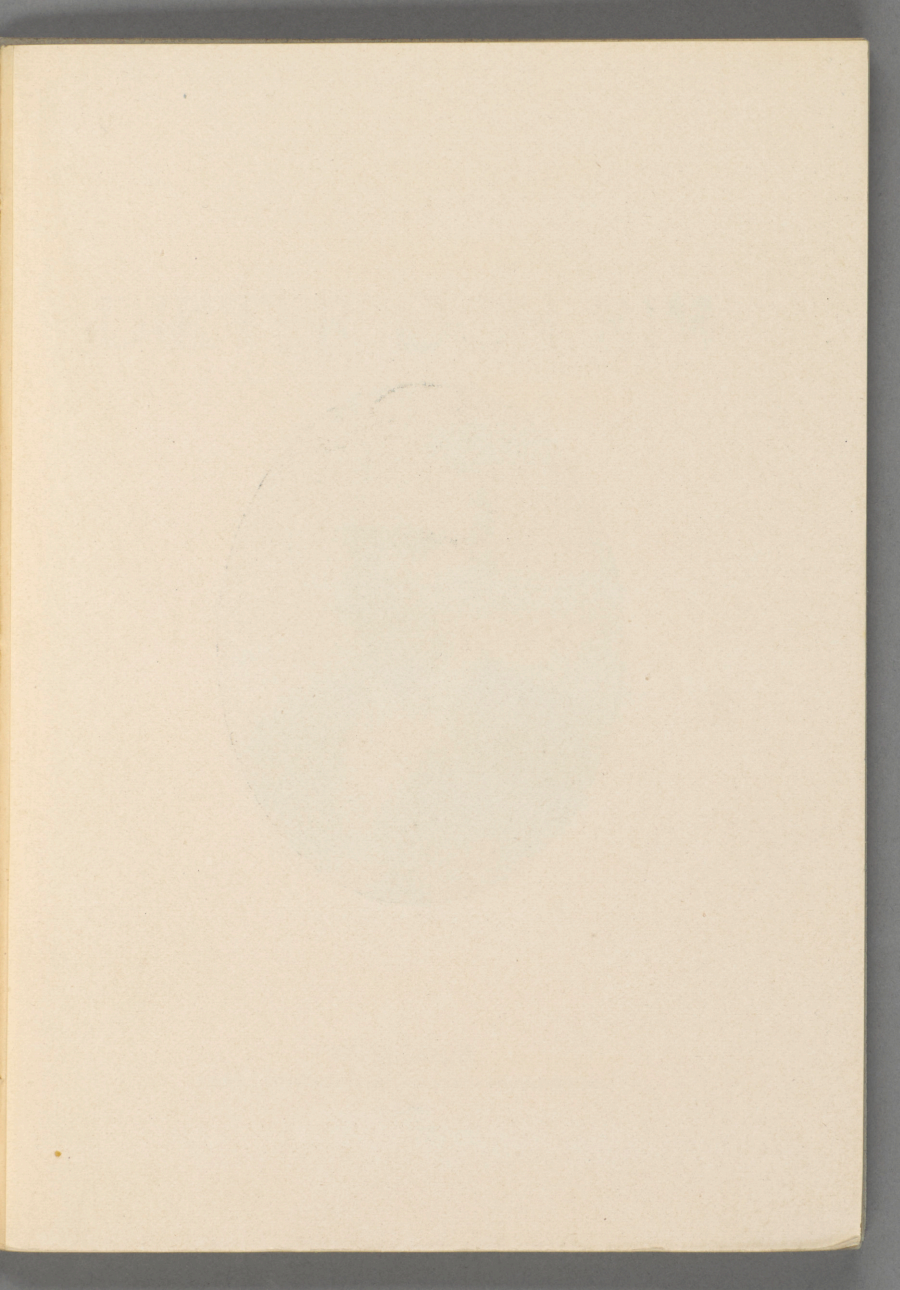
STENBECK J. V.

Vill. S.

(P_o)

1910

STENBERG J.V.

DIKTER OCH RIM

AF

BOCKEN,

JOHN STENBECK

OCH

GRUFFO DI GATUCRAVALLI

SAMLADE OCH UTGIFNA

TILL

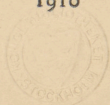
FEMTIOÅRS DAGEN

DEN 30 OKTOBER 1910.

STOCKHOLM

KUNGL. HÖFBOKTRYCKERIET, IDUNS TRYCKERI-A.-B.

1910

Tryckt i 50 numrerade exemplar

Inledning eller Motto.

(På ett julkort med en englabild).

Till Eder alle, I käre i hemmet, sänder jag en innerlig önskan om en God Jul.

Eder tillgifne JOHN.

Du leende, lilla engel
Bred ut dina vingars par
Och flyg genom köld och mörker
Dit bort där mitt hem jag har.

Der finner du alla de mina
I älskadt fädernetjäll,
Smyg dit med en vänlig helsning
I skymmande juleqväll.

Och när deras hjertan du funnit
Och hvilat din vinge en tid,
Vänd åter, vänd hit tillbaka
Med julfröjd och julefrid.

Jag sitter så ensam och sorgsen
Och väntar det svar du får
Och håller med våld tillbaka
En brännhet, förstulen tår.

Julrim af Bocken.

Liten Maja.

Flitens lampa lustigt brinner
Dagens sol har slocknat re'n,
Men vid lampans milda sken
Maja vid sin slända spinner
Visdomsspånad: A. B. C.

Åren komma, gå till ända
Spårlöst uppå tidens ström,
Snart att *stafva* är en dröm,
Men låt världen ej förvända
Barnahjertats A. B. C.

Sen må himlen störta neder
Solen mista all sin glans
Slockna alltets stjernekrans,
Blott du läst med tro och heder
Lifvets stora A. B. C.

Mamma Julia.

Bland mina presenter
Finns tvenne patenter;
Det första hör hemma
I köket hos Emma;
Det andra, som brukas
Att bandena krusa
Blir bra för din husa.

För resten så kan det just göra detsamma
Hvad gåfvor jag ger åt min älskade mamma,
Ty qvitt kan jag ändå ej bli, det är gifvet,
Med henne, som skänkte mig sjelfvaste lifvet.

Morsa Julia.

Min gåfva ringa är, men biter säkert nog
Såväl på limpan seg som saltad fårebog;
Jag velat gifva mer, men brunnen
Jag öste ur, var snart till botten hunnen.

För resten

»Man skådar ej i munnen
På skänkta hästen.»

Till Maja, julen efter hennes förstföddes ankomst

(med en atrapp i form af en stork).

Jag kommit från Söderns länder,
Där allting i solglans låg,
Från Ganges heliga stränder
Till staden vid Mälarvåg.

Jag burit en börda på färden,
En liten, älsklig och rar,
Som skådat omkring sig i världen
Med undrande ögonpar.

Jag lagt den i ömmaste händer,
Jag skaffat den mor och far,
Och när jag nu återvänder
Jag hoppas — au revoir —.

Dikter af John Stenbeck.

*Till tant Gerda och farbror Wilhelm med de
varmaste lyckönskningar på silfverbröllopsdagen*
från deras tillgifne JOHN STENBECK.

Jag bringar ej rosor i brokig skrud,
Som vuxit med ans och vård.
Jag bär blott ett ringa och konstlöst bud
Från vänskapens örtagård —

Till honom, som skapat åt henne en värld
Från sorg och bekymmer fri;
Till henne, som smyckat hans hem och härd
med skäraste poesi;

Till båda, som ännu med silfradt hår
Och bleknande ros på kind
Bevarat sin kärleks friskaste vår
För höstens frostiga vind.

I visat vår kalla skeptiska tid,
Som frossar i drömda qual,
Att lefnadens vinning är frid, ej strid,
Och tro på ett ideal.

Må hvarje dag, som i lycka går,
Fördunklas af den däreft,
Och när till sistone timman slår,
Den sista bli allra bäst.

Till Gammelfar,

då han fyllde 80 år.

Solen sjunker, unga skogen ligger uti skuggor re'n,
Blott i gamla furans krona lyser än ett återsken.
Allt är tyst, en susning endast genom unga skogen
drar,

»Om han ändå ville tälja sina minnen, Gammelfar!»

Och den gamla furan talar i den fagra aftonstund;
Ekar, lindar, björkar, alar, lyss dertill i ändlös rund.
Solens sista stråle glänser på hans mossbelupna
stam,

Då han börjar veteranen, enkel, flärdlös, allvarsam.

»Icke växer högst den furan, som slår rot på od-
lad teg,

Utan den, som står i skogen, fjerran skild från
banad väg,

Som får brottas med naturen från sin första gro-
ningsstund

Och gå ned med roten djupt i ödemarkens karga
grund;

Som får kämpa tysta strider för hvar tum af mark,
han vann,

Och stå tvinande och kufvad, intilldess han styrka
fann
Att med stammen rak och smidig höja sig till sol
och ljus
Och få bada lummig krona uti Nordans svala sus.

Skynda varligt unga släkte! krypa först och sedan gå!
Tålmodets konst är stundom svår att lära sig förstå.
Jag har sett, hur Nordan vräkte öfverända i ett tag
Vacker ungskog, som förgätit skaffa sig ett underlag.

Klättra icke upp på höjden; före fall går högmod jul
Trotsa icke; alltid finnes någon starkare än du!
Men tag in din plats i ledet; och stå qvar, där du
dig ställt.
Den, som troget gör sin plikt, har aldrig stormens
vinge fällt!»

Nu den gamla furan tystnar, natten kommer tyst
och blid,
Sveper stilla all naturen i sin mantel djup och vid.
Unga skogen hviskar sakta: »Man må säga hvad
som helst,
Sanning är och blir förvisso: »Gammelfar är ändå
äldst!»

Till Fru Vilhelmina Luth,

då hon fyllde 90 år.

Jag lägger en enkel hyllningsgård
För den nittioårigas fötter,
Hvars bild från min flyktade barndomsverld
I minnet slog djupa rötter.
Må aldrig den slingrande väg bli vill,
Som leder till Kullsand från Rosenhill!

Vid

Hjalmar Dillners

bår

den 10 December 1898.

Det ringer i dômen på Östermalm
Med klang så mäktig och rik.
Från orgeln brusar en sorgepsalm,
— Men mörk ligger dyster vik.

Dess lekande böljor gå sin gäng,
Som ville de icke tro,
Att deras stilla, melodiska sång
Nyss vaggat en själ till ro.

Men lyddes du rätt till klockornas ljud,
Du hörde en ton, som skar;
Det är som de sörjde att bära bud
Om skörd, som ej mogen var.

Och genom orgelns mäktiga brus
En skärande stämma ljöd;
Hvi skulle Skaparens: varde ljus!
Förbytas i natt och död?

Dock, klinga klocka i dödens gård
Med stämma af malmen tung!
Och brusa, orgel, i rent accord!
— »Den Gudar älska dör ung.»

Från kinden torka din smärtas tår,
Du vän, som sörjer din vän;
En gång i ljus och i evig vår
I ses förvisso igen.

Farväl då, broder! Din blick är släckt,
Som trängde till hjertats vrår,
Din hand är kallnad, som varmt du sträckt —
— Men ej ditt minne förgår.

* * *

Det ringer i dômen på Östermalm
Med klang så mäktig och rik.
Från orgeln brusar en sorgepsalm,
— I ljus ligger dyster vik.

Till min norske broder.

Norske broder, vill du redan slita det förenings-
band,

Som i blott en mänskoålder knutit samman våra
land?

Vill du redan spärra stigen, som af endräkts flinke
dverg

Med så mycken möda banats öfver Köl och Seve-
berg?

Künna vi ej längre sänjas under samma gamla ås
Och i samfäldt bo, som bröder, nyttja ett gemen-
samt lås?

Tror du att vår gamla stuga kan på nytt i skifte gå
Utan att det knakar doft i fogarne hos båda två?

Du kan resa upp en brandmur, bygga den så fast
och tät

Mellan mig och dig, o broder, men hvad vinner
du med det!

Grusa krigets vilda flammor Sveas härd vid kulors
hvin,

Säg, hvad återstår dig annat än en halfförbränd
ruin?

Österut, där Bottenhafvet brusar emot Auras kust,
Egde jag en gång en broder, trofast uti nöd och
lust;

Genom sekler efter sekler delade vi ljuft och ledt, —
Torftigt bröd i hungerns dagar, hugg och slag på
krigets slätt.

Sega, brynta, finska näfvar virat in i Sveas krans
Blodbestänkta immorteller utaf oförvansklig glans —
Höga minnen — Lützens kullar, Leipzigs slätt och
Narvas hed,

I morasen vid Pultava — öfverallt var finnen med!

Honom slet den ryske örnen obarmhertigt ur min
famn

Efter tusen hårda strider, tusen bragder utan namn.
Finnen stred den sista striden för sitt gamla mo-
derland

Famlande ännu i döden efter fosterbroderns hand.

Du så kallt och liknöjdt kastar åt din broder ditt
farväl

Och i drömnda oförrätter äflas du att finna skäl
För att bryta den förening, som natur och blods-
band bjöd

Tvenne svaga folk att trofast värna uti lif och död.

Ryske örnen sväfvar vida, girigt kröker han sin klo
För att redä sina många millioner ungar bo.
Hvem kan ana hvar hans kosa leder uppå luftig stig —
Kanske korar han till byte mig i dag, i morgon dig!

Har du icke hört en hviskning om att högt vid
isad våg

Finns en del utaf ditt land som leker i hans lystna
håg?

Luftens konung skådar gärna, spejande från klippig
strand

Öfver ständigt fria vatten bort mot horisontens rand.

Bålverk ramlat: Finland, Polen, staterna omkring
Balkan,

Kaukasus och mindre Asien — ända ned mot Hin-
dostan

Bära flygande kolonner ryske tsarens herskarbud,
Medan knutens hårda gissel qväfver folkens klagoljud.

Än dock står en flock germaner riddarvakt med
dragna svärd,

Sluta i sin vida vagnborg Europas bildningsverld;
Du och jag, min norske broder, stå som utpost
högt i Nord

För att värna folkens frihet jemte älskad fosterjord.

* * *

Ve oss, om, det Gud förbjude, vi från ord till ger-
ning gå
Och den höjda handen faller för att broderskin-
den slå!
Skall då Kains dystra drama än en gång få lif på
jord
Och den kränkta menskligheten ropa högt om bro-
dermord?

Lek ej med den glöd som glimmar, lätt i lågor
slår den ut,
Och med stormens fart det brinner räddningslöst i
hvarje knut.
Ve oss, lågan, som du tände uti barnsligt öfvermod,
Släckes ej af ångerns tårar, blott i strömmar utaf blod!

Hand på hjertat! Hvems är felet, om en gång
historiens dom
Ristas på Europas karta, der vår gamla plats står tom:
»Högt i Norden bodde tvenne ädla folk i lugn
och frid,
Men de sopats bort från jorden genom tvedräkt,
kif och strid.»

Unionsvän.

Till »Moster Hulda»,

då hon fyllde 50 år.

Vi äro små flyktiga väsen, som funnit ett hem så
tryggt

I stugan på Underåsbacken, som vänliga händer
byggt.

Vi hvila däruppe i svalen, då solen sitt trespann kör,
Vid sorl af jublande röster från kammarn där-
nedanför.

Det är våra jordiska systrar, som smycka det egna
hem,

Som allerkäraste moster har trollat fram åt dem;
Ur tacksamma barnahjertan en undrande fråga går,
Hur skola för allt vi löna den trofasta moster vår.

Vi ömma för allt i verlden, som kärlekens tecken
bär,

Så föra vi deras talan — och därför äro vi här.

Jag är Mosters egen Märta
Och utaf mitt fulla hjerta
Önskar jag att Moster må
Jämt få glädje af oss små.

Jag är Mosters egen Gerda,
Mätte Moster bli beskärda
Många, långa, glada år,
Kära, rara Moster vår.

Jag är Mosters egen Lisa
Och jag vill så gerna visa
Att jag har min Moster kär,
Som så väldigt hygglig är.

Jag är Mosters egen Åsa,
Mosters lilla odygdspåsa,
Tusen kyssar sänder jag
På min mosters högtidsdag.

Knyffel-visor

af

Gruffo di Gatucravalli.

Till

August von Flinten

H. K. den 19 Febr. 1898.

Ätten hette fordom Råberg, adlades till Mannerskantz,
Kallas nu von Flinten, Kulan, stundom också Skram-
meldans.

Sextiätt v. Flinten föddes, och sitt öga upp han slog
Samma månad svinen göddes i hans pappas ollon-
skog.

Ofvan lyste samma stjärna, som i våra stormaktsdar
Lyste Axel Oxenstjerna, Sveriges sköld och dess
försvar.

Borgen ligger nu i gruset, icke sten på sten finns kvar
Utom sjelfva hemlighuset med en doft från flydda
dar.

Milda makter i det höga! Tvärt emot naturens lag
Pilten sof med öppet öga, sofver så ännu i dag.

Kettil Okristen har funnit, att den tår, som salt och
strid

städse utför kinden runnit, varit natriumklorid.

Munnen egde sina brister, läppen hängde ned gunås,
Liksom på vår statsminister — men då är det fint
förstås;

Sus- och Dusidor haft skammen säga: »Det är bara
bosch,

Och så sant som ja och amen, att den liknar en
galosch.»

Ner i mörka Södra Möre endast bönder hafva hår,
Kanske *Flinten* just därför flinta fick vid åtta år;
Han var kal i hufvudknoppen som ett grundligt ploc-
kadt höns

»En kan väl ha hår på kroppen, fast det utanpå
ej söns.»

Visserligen har han gråtit mer än andra barn ha
gjort;

Visserligen har han låtit håret falla af för fort;
Visserligen har han gapat kanske något för banalt —
Men det andra Gud har skapat, det lär vara kolossalt.

Flintens pappa var senator, och sin gosse tog han
med

Att slå dank på Stockholms gator hvarje stund han
icke gned

Sin abdomen på de säten, som den Beska skolan
bjöd

Åt de arma små beläten, som den räckte visdoms
bröd.

Flinten ständigt kom i klister, ty på hvarje mellan-
stund

Fick han smörj utaf klarister, därför att han ej höll
mund.

Flinten teg som Moltke gjorde, men det hjälpte ej
ett dugg, —

Dock det stryk han fick, det torde näppeligen varit
lugg.

Sedan har jag tappat spåren af hvad som i skolan
händt,

Sjuttionio dock om våren blef han ung och glad
student;

Resa han till Fyris skulle och sig genast slog i slang
Med mig själf, *Grande Marque* och *Lulle*, *Susidor* och
Herman Bang.

Bodde hos en gammal fröken, Svartbäcksgatan Nio B —
I, som lärde ären, söken *Flintens* klassiska idé:

Den hvars tårar ständigt rinna och som själf så
klassisk är,

Kunde han på jorden finna bättre nummer än det
der? — —

Jag ej längre vill dig plåga, fast din syndaskuld är
lång,
Jag förstår din tysta fråga: tar det aldrig slut nå'n
gång?
Orden velat dig belöna, räck nu ut din brodershand
Och tag mot ditt kära, gröna, hedersamma knyffel-
band.

Till

B u m s

H. K. den 19 April 1902.

Broder ordensbard, du gaf mig allt en nöt att bita på,
Huru än jag vred och vände, kom jag ingen vart
ändå,
Fast jag snokade med ifver, värd en yrkesdetektiv
Kunde jag ej spåra någon sårbar punkt i Bumsens
lif.

Lulle Fetknopp teg som vanligt, Gycklon bleknade
utaf
Och Cecila *ville* prata, men var tyst som i en graf.
Morska upp Er, ingen fara, ty i dag är Bumsen mör,
Knappt en patient kan störa hans förträffliga humör.

Halft förlägen han mig sporde härom afton på du

Nord:

Är det sant, att knyffelgraden är så sjufördubbladt
svår?

Kan jag icke, om jag lofvar vara tålig som ett lamm,
Vinna oförvansklig ära för en enda timmas skam?

Bums blef Gycklon pigg och modig, ty han såg en
enda change

Att en gång i detta lifvet strafflöst få på Bums
revanche

För de många, många gånger han af honom först
som sist

Fått så himla mycket ovelt för sitt sätt att spela
whist.

Evoel! I dag är dagen, då jag flyter ofvanpå

Och min allra bästa ovän Bumsen får i skamvrån stå!

Jag har sällan haft så livvadt hip hurra och hip,
hip, hip

Det är jag och icke Bumsen som i kväll får säga
— »klipp».

Fetknopp mumlar oförväget — det skall tusan gå i
band

Och bli hemkörd före elfva, innan man får bloda
tand.

Får jag icke ha min frihet utan bråk och utan
grums
Och gå på i gamla lunken, flyttar jag från Bumsen
— bums.

Och Cecilia, Bumsens gamla hedervärda husmamsell
Hviskar gråtmildt i mitt öra — om notarien är snäll
Och ej sqvallrar om för Bumsen — vill jag tala om
en sak,
Jag har hittat på en hårnål i min herres sofgemak.

Tänk hvad smärta för en gammal, fattig stackare
som jag,
Som har trälat, slitit, släpat år från år och dag från
dag,
Och som ingen annan lisa känt för mina bittra
qval
Än en blyg och ljuf förhoppning att få Bums i min
kanal.

Nej nu törs jag icke mera. Bums min helsa har i
vård
Och han har betänkligt nära Östermalms kyrko-
gård.

— Gycklon, Lulle, jag och »Sissan» önska att din
knyffelgrad
Mätte göra dig oblandadt, sant och verkligt hjerte-
glad.

Till Bodis.

H. K. den 16 Jan. 1904.

Bror Ordensbard du är för hård
I dina pretentioner.
Att ge sin trattson tukt och vård
Drar tid och intentioner.

Men att så här helt apropos
Med skämtets färla slumpa
Det går så lätt att bakslag få
Och ris på egen rumpa.

Jag minnes först min käre son
Då han i barndomsåren
Gick ner sig uti Gefleån
År 76 om våren.

Han redan under isen var,
Då en kamrat fick fatt'en;
Han fördes hem till mor och far
För en gång full af vatten.

För räddaren man blommor strör
För bragd så oförvägen:
»D'ä ingenting att tacka för»,
Han svarte helt förlägen.

Man tycker att ett bad så kallt
Bort afsmak ge för isen
Men nu med hull och hår och allt
Han fastnat i polisen.

Hallå! Hvem der? Jo bara jag
Din egen lilla syster —
När Erik reste in i dag
Så var han mörk och dyster.

Han pratade förliden natt
I sömnen blott om tryffel
Jag ej förstår hur det är fatt.»
»Hallå! han sa nog knyffel!

Ty knyffel skall han bli i qväll
En fin fån grad i Tratten,
Och som han vet, det vankas smäll,
Han illa sof på natten.

Nu skall du gifva mig en klaff
På svåger; Han skall agas
Af mig, ett riktigt syndastraff,
Du vet hur han skall tagas.

Berätta hur han bar sig åt
Vid stora friar-scenen.
Kom han med later eller gråt
Och svansen mellan benen?»

»Vi gingo på en promenad,
Då sa' han jag var vacker
Och bjöd mig på en kopp choklad
I hörnet hos Hellbacher.

Där frågte han om inte jag
Var trött på ungarlslifvet.
Jag svarde att naturens lag
Mig qvinnovanor gifvit.

Då blef han hvit, så blef han röd
Och satt helt tyst och stilla,
Se'n bet han i ett sockerbröd
Och talte icke illa —

Om lifvets glädje, lifvets sorg,
Om kärleks poesi,
Om äktenskapets fasta borg
Och sjäalars harmoni.

Men mina tårar utan skäl
De trillade som ärter,
Och nu han hade vunnet spel
Och satte trumf i hjärter.»

»Tack lilla du, nu skall som lön
En nyhet du få veta,
Att hädanefter blir han grön
Som gräs, som kossor beta.»

»Min Erik grön, hvad du är stygg,
Min Erik är en engel!
Kameler svälj och sila mygg
Bror Bock — du är en bängel.»

Du hör, bror bard, på intet vis
Jag vågar, som mig lyster
Att ge' min egen pojke ris,
Det gör hon själf, min syster.

Och därför jag mitt etter spar
Samt ger blott karameller
Åt svåger Bodis, som är far
Till 6 små Bodmamseller.

Till Hippen.

H. K. den 23 Jan. 1909.

Lasse heter en, den andra
Lyssnar snällt till namnet Hipp.
Föga likna de hvarandra
Men gemensamt Tipu-Tip.
Klosterborg, högt uppå söder
Hörde deras första morr
Men nu ha de trogna bröder
Flyttat ner på stadens norr.

Och studenter blefvo båda
Icke alls på samma dag;
Lasse lyckades af våda
Hippen som ett undantag.
Men till Fyris gamla stränder
Följde deras skolpojkestag,
Och de ristat röda ränder
På hvarandras underlag.

Snart i rykte framom alla
I »Nationen» stodo de
Ingen vågade sig kalla
Värre rustibus än de.

Kortspel, skämt och glam på krogar,
Hem, när solen strör sitt guld,
Läckra nyp med hårda knogar
Utåt ökänd Svartbäckstull.

Lyckan svängde dock omsider,
Hippen pluggade i smyg,
Lars gick fri i alla strider
Då det gällde ett betyg.
Från tentamen till tentamen
Unge Hippen hastigt drog.
När han tog kansliexamen,
Lasse genom tårar log.

Hvad han tänkte visste ingen,
Men när Hipp revisor blef
Fick han högre syn på tingen
Och sin själ till flit förskref.
Luntor dammiga af åren
Resigneradt fram han drog
Och år 95 om våren
Äfven han examen tog.

Liksom Hipp i rastlös äflan
Äfven han i verken sprang
Och har nyss i ädel täflan
Hunnit lika högt i rang.

Hur skall denna tvekamp ändas,
Hvem skall sist få öfvertag?
Hvilkens framgång härnäst vändas
I ett nederlag?

Det har sagts att bröllopsqvällen,
När sin Hippa Hippen fick
Gick han från den höjda pellen
I ett fast bedröfligt skick.
Med sin vigselring i näfven
Trädde han till pastorn in:
Gif åt Lars en Hippa äfven,
Eljes tar han min.

Båda malt på Saltsjöqvarnen
Gyllne mäld i Bengtsons dar
Men för Hippan, Hipp och barnen
Blef det endast sådor kvar.
Lasses hjerta sved vid tanken
Att bli af med fädrens guld.
Men han »gick» i skojarbanken
Lefde lika friskt på skuld.

Blott i Tratten Lasse rådde
Ständigt på sin lille bror.
Hippen gjort hvad han förmådde
För att blifva lika stor.

Hur han stretat uppför stegen
Till vår milde Far,
Lasse stod alltjemt i vägen
Och ett pinnhål högre var.

Jag vill visa med exempel
Deras hårda jättekamp
För att stå i Ordens tempel
Som en större sångarpamp.

Lasse sjunger:

»De gäckade vingsvedda dårar
Fördränka sitt qval uti tårar
Man dricker, man super, man tål
Skön Emy, försoningens skål.»

Hippen sjunger:

»Jag skref en prosadikt om Tjafs
Men prosan den kom till på hafs;
Jag genomgått en ryslig pers
Ty versen den blef härs och tvärs.»

Hvilken mättad färg att måla
Hjertats sorger Lasse har!
Dricka, sup, kanske tåla,
Hvilken klimax underbar.

Och hur barnafrom är Hippens
Blyghet när han tar
Första klunk ur Aganippens
Källa, ren och klar.

Det har sagts vid sista valet
Logens direktorium,
Häpet, trott sig höra galet.
Lasse var ej längre stum.
Med sitt knyffelband i näfven
Upp han stod från sätet sitt:
»Gif åt Hipp ett grönt band äfven
Eljes tag ock mitt.»

Passa på nu kära Hippen!
Ni är' gröna båda två.
Men det spörjs om ej på vippen
Lasse är att blifva blå.
Ni är' båda muntra kurrar
Detta faktum känna vi.
Hippar du och Lasse hurrar
Stämmer hela Tratten i.

Telegram.

Till **Lasse Lindblad** vid hans examen.

Till din ära broder
Gladt i festligt gille
Rulle, Bocken, Fille
Djupt ur bägrar fulle
Fille, Bocken, Rulle
Tömma bottenfocken.
Fille, Rulle, Bocken.

Till **I. E. Hedenblad** på 50-årsdagen.

Vännerna vid fyllda krus
Hylla 50-årig Mus!
Mätte kammarherrn m. m.
Snart sin plats åt dig cedera;
Lyckans hjul sig äfven vände,
Monte Carlo och Ostende
Sprängas under massans jubel;
Favorabel kurs på rubel;
Och till sist må Nornan lirka
I ditt öde in en »dirka».

